

עשרון זה — עלי להביא במחבת", והביא את העשרון במרחשת —

או שאמר "זו להביא במרחשת" והביא אותו במחבת —

בין בזה ובין בזה הרי זו פסולה, שהרי קבע את העשרון הזה להביאו בכלי אחר.

האומר "הרי עלי שני עשרונות להביא בכלי אחד", שהיא מנחה אחת גדולה וקומץ אחד, והביא את שני העשרונות בשני כלים שהן שתי מנחות ושני קמצים —

או שאמר "הרי עלי שני עשרונות בשני כלים", והביא אותם בכלי אחד —

מה שהביא הביא כי לשם נדבה אחרת הביא, וידי חובתו לא יצא.⁽⁹⁾

ואם היו לפניו שני עשרונות ואמר "הרי עלי אלו להביאם בכלי אחד", והביא אותם בשני כלים —

או שאמר "הרי עלי אלו להביאם בשני כלים" והביא אותם בכלי אחד —

בין בזה ובין בזה הרי אלו פסולין.

ואם אמר "הרי עלי שני עשרונות להביא בכלי אחד", והביא בשני כלים, ואמר לו: הרי בכלי אחד נדרת, ולא השיבם: לשם

היא] מונין בו ראשון לטומאה ושני לטומאה, או אין מונין בו ראשון ושני; ואם כדברך, דמה ששנינו "מטמא טומאת אוכלין" גבי נותר ופרה הוא משום חיבת הקודש, אם כן משמע שהוא טמא ומטמא את אחרים!?

ומשנינו: לעולם מה ששנינו "מטמא טומאת אוכלין" היינו משום חיבת הקודש, ואכן אין זה רק פסול בעלמא אלא טומאה לטמאות את אחרים, ומכל מקום לא תפשוט את בעיית ריש לקיש, משום —

דכי מיבעיא ליה לריש לקיש — אם טמא הוא משום חיבת הקודש או פסול בלבד הוא — דאורייתא, וכי קאמרינן בנותר ופרה שהם טמאים ומטמאים מדרבנן.⁽⁸⁾

מתניתין:

האומר "הרי עלי להביא מנחה במחבת", והביא במרחשת —

או שאמר "הרי עלי במרחשת" והביא במחבת —

בין בזה ובין בזה מה שהביא הביא, כי אנו אומרים: לא לשם נדרו הביאה אלא מנחת נדבה אחרת היא, וידי חובתו לא יצא.

היה עשרון סולת מונח לפניו, ואמר "זו —

8. הרי היה עליו לקמוץ פעם אחת, ומשהביא בשני כלים וקמוץ שני קמצים, נמצא שייתר קומץ, ועוד, שמנחה חסירה היא בכל כלי וכלי; וכשנדר בשני כלים והביא בכלי אחד, הרי יש בכלי מנחה יתירה, וגם מיעט בקמצים. ובמנחת אריאל העיר, שאם כי לשון רש"י

8. ותולין את השני אם קודש הוא, דאין שורפין קודש על טומאה דרבנן, רש"י.

9. א. ביאר רש"י [והעמיד דבריו על המשך המשנה כשנדר על עשרונות מסוימים, אך עיקר דבריו שייך גם ברישא], כי אם נדר בכלי אחד